

Az 1983-ban kiadott és méltán nagy sikerű *Siméon tűnődése* után új verseskötettel jelentkezik a Pécssett élő kitűnő költőnk, Csorba Győző, melyben a tőle megszokott igényességgel, gazdag alkotói tapasztalattal, mégis folyton megújulva építi tovább költői világát. A gondolatilag és érzelmileg elmélyült, látszólag szikár, érzékletes és érett versek, akárcsak eddig, most is az élet teljességéről vallanak, s a már korábban tárgyalt témaköröket árnyalják, módosítják tovább, igényesen, szívszorító következtetésekre és döntésekre jutva. „Hallgass meg kedves olvasó: // én ki a határsávba értem / és elképzelttem így is úgy is / és napról-napra képzelem még / nem kívánok könnyű halált / s ha bírom ez tán visszaadja / önbecsülésem és az ember / becsülését hisz annyiféle / eszközzel módon módszerekkel / irtották ki vagy igyekeztek / kiirtani belőlem őket” – írja kötetnyitó megrendítő szépségű versében, mintegy megadva ezzel a kötet alaphangulatát.

Kétségkívül egyre nehezebb körülmények között, egyre veszélyesebb terepen kell helytállnia, mégis ezernyi ízt, ezernyi emléket, benyomást, észrevételt fölszikkasztatva veszi számba fogyatkozó vagyonát, fogyatkozó esélyeit. Lépésről lépésre visszavonulva, lemondó alázattal, tiltakozó gesztusokkal és bölcs belenyugvással, emberi méltóságát mindvégig megőrizve adja fel állásait, de amíg módja van rá, teszi dolgát, őrzi a folytatás lehetőségét. S mindeközben az is kiderül, hogy hihetetlen gazdagsággal és bőséggel, szinte kimeríthetetlen erőtartalékokkal rendelkezik. A külvilág jelenségei, a hétköznapi valóság jelzései, a kert példát adó változásai, a barátok és tisztelt elődök tetteinek tanulságai éppúgy helyet kapnak továbbra is lírájában, mint az emberi kapcsolatok rejtelmait, az öregedés sajgó fájdalmait és erőt adó emlékeit föltáró alkotások. Mégis az összegzés igénye, az élet tisztelete, szemérmes szeretete és féltése teszi Csorba Győző új kötetét igazán felejthetetlen olvasmánnyá.